

Romeinen 1:6-13

De gemeente van Rome

1 hoe Paulus hen aanschrijft

2 wat Paulus hen aanschrijft a) groet b) dank c) verlangen

Gemeente,

Vorige keer stonde we stil bij de schrijver van deze brief: Paulus dienstknecht van Jezus Christus, geroepen apostel. We stonden ook stil bij de boodschap van deze brief. Vanuit vers 2-5 én vanuit een overzicht van heel de brief in zijn kernmomenten. Vanavond dan over de ontvangers van de brief. Dat zijn wij eigenlijk ook, maar in eerste instantie waren het de christenen, de gemeente te Rome. Die gemeente was er al, we weten niet door wie gesticht, misschien vanuit Handelingen 2 met Pinksteren waar staat dat er ook mensen uit Rome bij waren. In elk geval ze zijn er: christenen in Rome, dé wereldstad van toen. Waarschijnlijk een stad met 1 á 1 ½ miljoen inwoners, hoofdstad van het Romeinse rijk, residentie van de keizer. Dat is inmiddels keizer Nero Nu gaat dat nog wel, maar straks, over een jaar of 5, zal de christenvervolgung van hem losbreken. De meeste gemeenteleden zijn van niet-Joodse afkomst, met een kleine minderheid van Joodse afkomst. Dat komt in hoofdstuk 14 aan de orde. Nu moeten we niet denken aan een gemeente met één kerkgebouw zoals wij. Waarschijnlijk waren het enkele huisgemeentes, zoals uit hoofdstuk 16 blijkt.

1 hoe Paulus hen aanschrijft

Aan hen richt Paulus zijn brief en hij noemt hen, vers 6 en 7 geroepenen van Jezus Christus en geliefden Gods. Ze zijn geroepen en geliefd. En bij allebei die woorden kun je je afvragen: door wie? Door wie geroepen, door wie geliefd? Door God! God heeft hen geroepen tot geloof. Dat doet God aan de ene kant allen die het Woord horen, die roept Hij. Kom, bekeer je, geloof in Mijn Zoon. Maar hier betekent geroepen meer: ook getrokken. Getrokken door de Heilige Geest. Zó geroepen dat zij ook gekomen zijn tot Christus. Gekomen in geloof. Gekomen als goddelozen en schuldigen tot Christus in Wie vergeving en vernieuwing is. En zo het eigendom van Hem geworden. Zo door Hem Zich tot eigendom gemaakt. Ze zijn nu van Christus. Zijn eigendom.

En: geliefd door God. Bemind door God. In het verleden, voor hun bekering, voor hun geboorte, voor de wereld bestond: door God geliefd, liefgehad met eeuwige verkiezende liefde. En in het heden: nu door God geliefd en bemind, daarom verzegeld met de

Heilige Geest. En in de toekomst: voor eeuwig door Hem geliefd en eens tot Zich genomen in de eeuwige heerlijkheid.

Door God geroepen en bemind. Daarom God lief gekregen met wederliefde, en zich aan Jezus overgegeven. Dat is de gemeente. Daarom is er een gemeente, in Rome toen, in Waarder nu. Zij heeft God lief en kent Jezus Christus als Heere en Heiland. En dat is niet omdat ik...., maar omdat Hij. Omdat Hij heeft geroepen. Met kracht. En dat is niet omdat ik, maar omdat Hij bemint van eeuwigheid. Als dat je geldt, dan vindt je dat zo'n wonder. Dat dat mij mag gelden. Dat is zo tegen mijn verdienste en tegen mijn vijandschap in. Ik vroeg erom veroordeeld en verstoten te worden, dat wilde ik, dat zocht ik, maar Hij, God heeft mij geroepen, en God heeft mij bemint van eeuwigheid en nog. Wat een wonder als mij dat mag gelden. Geroepen en geliefd. Daarom zal ik ook eeuwig levend lid van de kerk blijven, zondag 21 HC. Omdat Hij Zijn werk niet afbreekt en omdat Zijn liefde een eeuwige liefde is.

En het is de geestelijke dood in de pot, in de gemeente, als dat normaal wordt. Ja, natuurlijk geloof je dat Jezus voor je stierf. Ja, natuurlijk wil je God wel dienen en probeer je dat. Nou, natuurlijk, van nature, weiger ik Gods genade, verdien ik Zijn toorn en ontloop ik Hem. Als we dat niet meer beseffen, dan wordt zelfs geloven gewoon.....en dat is de geestelijke dood ten voeten uit.

Aan de geroepenen van Jezus Christus en geliefden Gods. Dat bedoelen wij ook als wij zeggen: gemeente. Dwz.: geroepenen van Jezus Christus en geliefden Gods. Zo noemen we de gemeente. Zoals een boer die mais van het land haalt en kuilt zegt: dat is de maiskuil. Daar zit mais in. Alleen maar mais? Nee, ook wel wat gras, en wat omhulsel en wat grond. Maar het is mais. Daarom noemen de gemeente 'Gemeente'. Is het allemaal goud wat er blinkt? Alleen maar geroepen en geliefden? Nee, er zit ook tarra tussen. Schijngeelovigen en ongelovigen. Maar naar het oordeel der liefde houden we iedereen die het geloof belijdt en ernaar leeft voor mais: geroepen en geliefd door God. Daarom beginnen preken ook niet met: geliefde mensen, hoewel een dominee heel veel van zijn gemeente houden kan. Ook niet met: medereizigers naar de eeuwigheid, hoewel wij nooit mogen vergeten dat wij dat allemaal zijn. Gemeente. En dan is de vraag voor ons allen: ben ik dat echt: geroepen en geliefd door God?

Tegelijk kan het een heel verschil zijn. In sommige brieven van Paulus lijkt het dat hij heel de gemeente als ware gelovigen beschouwd en nauwelijks rekent houdt met het feit dat er anderen kunnen zijn. Vlak na hun ontstaan, in Rome, de stad van de keizer. Maar als zo'n 30 jaar later Johannes op Patmos aan de gemeente schrijft is de toon

kritischer, dan is de mogelijkheid van onbekeerden in de gemeente veel duidelijke aanwezig en benoemd. Sardis; er zijn enig weinigen onder u.... En als wij in het Oude Testament de profeten horen spreken tot het verbondsvolk na eeuwenlange geschiedenis dan hoor je: er zal een rest zijn, een overblijfsel. Een afgehouden tronk. Meer niet. Dus hoe de Schrift de gemeente ziet, dat verschilt nogal. Als een gemeente vervolgd wordt en in Noord Korea samenkomt op straffe van werkkamp, dan is de kans op meelopers nogal klein. Maar als een gemeente ongestoord gemeente kan zijn, al een geschiedenis van eeuwen heeft, dan ligt dat anders. Dan staan we voluit in de spanning we gemeente genoemd worden, maar: zijn we het ook persoonlijk?

En nou kan naar twee kanten toe die vraag ontlopen worden. Dat kan naar de ene kant: dat natuurlijk iedereen onbekeerd is die in de kerk zit. Dat is eigenlijk normaal, want wij zijn immers kinderen van Adam, dood in zonden misdaden. En er komt een vanzelfsprekendheid naar de ene kant die rust geeft. Vreselijke rust geeft. Maar het is wel makkelijk.

Maar het kan ook naar de anderen kant toe. Misschien trekt dat sommigen meer. Een gemeente waar het best aantrekkelijk is, waar wat kan, en waar het vrij levendig is maar: waar het spanningsveld ook eruit is: natuurlijk zijn wij gelovigen. Wij gaan in deze tijd nog naar de kerk en leven mee en zetten ons in voor de gemeente, het moet toch wel raar gaan wil iemand verloren gaan. Ga er maar vanuit dat het goed met je zit. En er komt een vanzelfsprekendheid die rust geeft. Vreselijke rust. Maar het is wel makkelijk.

Is het niet zo dat de Bijbelse prediking de vraag voluit laat staan. Gemeente van geroepenen en geliefden Gods. Maar: ben ik dat ook persoonlijk? Ben jij dat ook persoonlijk? En als ik dat niet ben, wat een aanklacht. Hoe is het mogelijk? Hoe is het mogelijk dat iemand nog onbekeerd is. In de gemeente! Na zoveel preken, na zoveel bemoeienis van God, nog steeds jezelf gehandhaafd, alle keren je schrap gezet, je overeind gehouden tegen God, en het niet één keer van Hem verloren hebben. Maar Mijn volk Mijn volk wou niet naar Mijn stemme horen.... Hoe is het mogelijk: nog onbekeerd gebleven? Je mag er nog mee naar Hem toe. Vanavond nog.

En als het zo mag zijn: ja, ik heb God lief gekregen, Jezus is mijn Heiland, Hem kan ik niet missen. Hoe is het mogelijk! Als een mens gelooft! Je moest daarvoor ontzet worden aan satan, in Christus, van dood levend gemaakt, van vijand vriend worden, van onwillig ingewonnen. Daar heeft de Geest Zijn werk aan gehad, daar moest de Zoon de satan voor verslaan, daar heeft de Vader de Zoon voor moeten zenden. Daar heeft de Vader Zijn genadige

uitverkiezing voor gedaan. Wat een wonder: een mens die gelooft! Die ging zoeken wat hij niet wilde. Wat een wonder: als iemand gelooft! En toch is het waar: ik geloof! Een geroepene van Christus geworden en geliefd door God!

Laat er bij ieder die gelooft, diepe verwondering zijn en blijven. Verwondering over geduld en werk van de Geest, over liefde en lijden van de Zoon, over welbehagen van de Vader. Waarom op mij gemunt? Waarom zoveel voor mij gedaan? Waarom zo goed voor mij geweest? Dat ik mag geloven!!! Dat ik een levend lid van de geroepen en geliefde Gemeente ben!

2 wat Paulus hen aanschrijft

a) groet

Geroepen en geliefd: zo noemt Paulus de gemeente te Rome en te Waarder. En wat zegt hij tegen haar? Drie dingen. Allereerst: vers 7b Genade zij u en vrede. Genade en vrede. Die woorden herkennen we wel: we horen ze aan het begin van elke kerkdienst. Genade is de bron: goede gezindheid, liefde, gunst. Genade van de Vader, Die bemint, en tot kind aanneemt, van de Zoon Die heeft gekocht en maakt tot Zijn eigendom, van de Geest Die heeft geroepen. Liefde. Uitgestort in de harten. En uit die bron van genade vloeit vrede voort. En vrede dat is iets wat al neerdruppelt uit het nieuw Jeruzalem. Vrede met God en elkaar, vreugde in God, zekerheid. Vrede verdrijft vrees en onzekerheid. Vrede is iets uit het nieuw Jeruzalem. De Heilige Geest is er voorschot en garantie van.

Genade zij u en vrede. Gods eerste woorden toen we de dienst begonnen. Dat is een wonder, toch? Als je op school heel de week ertegenin gegaan bent. Gespijbeld hebt, grove taal tegen leraren hebt gebruikt, ruiten hebt ingegooid, prullenbakken omver gesmeten en je komt maandagochtend weer op school bij de decaan en wat is dan het eerste wat hij tegen je zegt? Geschorst. Als wij heel de week bezig zijn geweest, we hebben de roeping van God verzaakt, de Naam van God onteerd, de wetten van God overtreden, het hart van God gekrenkt, de handen van God weggeslagen, zo diep, zo hardnekkig zit dat in ons: wat hebben wij Hem gedaan? Wie zijn wij voor hem geweest? En je komt vanavond of zondagmorgen de kerk in en wat is het eerste wat Hij tegen je zegt? Genade zij u en vrede. Echt waar? Echt waar! Hij had toch kunnen zeggen: jij komt er niet meer in, Ik wil je niet meer zien, Ik heb geen goed woord meer voor jou over, het was al de zoveelste keer dat je zo je gedragen hebt. Geen plaats voor jou in Mijn huis, in Mijn Gemeente. Geschorst. Dat zou toch te begrijpen zijn? En wat zegt God? Als eerste? Genade zij u en vrede. God vraagt niet

naar wat er is of niet is bij je: God keurt niet of je het beseft of niet beseft of genoeg beseft: Hij groet: genade en vrede.

Gemeente, hoe hoor je dat? De groet is als regen kun je zeggen. Regen die neervalt. Op een heel gebied en terrein. Die regen selecteert niet, die valt over het hele gebied. Maar op de tegels spoelt die regen weg, die ketst erop terug en stroomt er weer vanaf. Hoe ontvangen wij de groet? Gedachteloos? Zo vaak zonder bij na te denken, zonder te beseffen wat dat voor een wonder is? Is het niet om ons voor te schamen voor de HEERE? Dat wij het zo gewoon vinden, zo erbij vinden horen? Het golft maar over ons heen. Maar in zachte grond dringt die regen naar binnen toe en maakt de zachter grond vruchtbaar. Maar op weke harten, harten die iets beseffen van wat we God hebben aangedaan, harten die teer en week geworden zijn van verslagenheid en verbrokenheid, in zulke harten dringt de groet binnen als regen: genade en vrede, die naar binnen dalen en daar vrucht voortbrengen.

b) dank

Het tweede dat Paulus zegt tot de gemeente is: ten eerste dank ik God. vers 8. Zodra Paulus aan de gemeente te Rome denkt, dankt Hij. Dat is bijzonder om te zien. Dat is in alle brieven van Paulus zo. Daar is maar één uitzondering op: de Galatenbrief. De Galaten hebben het Evangelie verlaten, en ruilen genade in voor de wet der werken. Maar in elke andere brief begint hij met: ik dank, of Geloofd zij God, Die u... Zodra je aan de gemeente denkt, ga je danken. Dat is een voorbeeld voor ons. Zodra je aan de gemeente denkt ga je danken. Ook al is er best wat op de gemeente aan te merken, wat je verdriet doet. Denk eens aan I Corinthe bijv. De opstanding werd ontkend, er kwam partijschap voor, groepsvorming, er waren er die in zonde leefden. Misschien herken je dat wel: je zou best wat negatiefs kunnen zeggen van de gemeente, heel wat zelfs naar je gedachte, maar toch: Ik dank God. Dwz.: God erkennen, God de eer geven. Want dat er een gemeente is, is puur aan God te danken. Hier in dit deel van de wereld, hier in Waarder is een gemeente. Alles wat er is, is aan God te danken. Alles wat er meer is dan duisternis en ongeloof en onbekeerdheid is aan God te danken. En dat ik daar een plaats in mag binnen. In een Gemeente met Woord en sacramenten. Een gemeente van mensen om me heen. Ik dank God.... Als je zo niet begint, gaat alles verkeerd, kun je nooit op een goede manier in de gemeente staan. Komt alles uit verkeerde houding op.

Waarom dankt Paulus dan? Hier mbt Rome dat uw geloof verkondigd wordt over de hele wereld. Er wordt over gesproken: daar in Rome, daar zijn gelovigen, ook daar. Merkbaar en zichtbaar.

In andere brieven dankt Paulus dat het geloof de hoop en de liefde er zijn en zijn toegenomen. Meer en meer zijn geworden. Dan kijken we elkaar maar aan: zou dat ook van ons gezegd kunnen worden? Wordt er zo gepreikt door de dominee, zo gebeden door de ambtsdragers, zo met het Woord omgegaan door de gemeenteleden, dat er over het geloof in Waarder wordt gesproken in heel de omgeving, in heel Nederland? Over het geloof van de ouderen, van de jongeren. Zo vrijmoedig en verzekerd, zo geheiligd in levensstijl, zo liefdevol tot elkaar?

Is het waar dat het geloof, de hoop en de liefde zijn toegenomen? De laatste tijd, de laatste jaren. Dan nemen we maar even als ijkpunt 10 jaar geleden. 2006. De eerste tijd na de scheuring was geweest. Veel verdriet en verslagenheid. Maar ook verwondering, verbondenheid: de gemeente is er nog. Wat een wonder! God is er nog in ons midden, wat een wonder. Er zijn nog doopdiensten, avondmaalsdiensten, belijdenisdiensten. En nu, 10 jaar verder: is die verwondering, geloof, hoop en liefde toegenomen, meer geworden? Zou Paulus daarvoor danken? Of is die verwondering minder geworden, alles gewoner, groeit er een generatie op die daar minder van heeft meegekregen en van heeft, die slordiger leeft, makkelijker een dienst overslaat, minder toeleeft naar de zondag? Eerlijke vragen. Zou Paulus moeten wenen, omdat het minder is geworden? Minder verwondering, minder trouw, minder heiligheid.....?

c) verlangen

Het derde dat Paulus zegt tegen de gemeente is dat hij, vers 10 ev enorm verlangt om naar de gemeente toe te komen. Dat is een tijdlang niet mogelijk geweest, we weten niet waarom, maar juist daarom verlangt hij nu des te sterker om de gemeenteleden te Rome te zien en te kunnen spreken. Want, vers 11, ik verlang om u te zien en u enige geestelijke gave mee te delen. Paulus heeft geestelijke gaven mogen ontvangen, inzicht in het heil, kennis van Christus, zicht op rechtvaardiging, verootmoediging, verkiezing en bekering en dat wil hij graag delen met de gemeenteleden te Rome. Hen meedelen wat hij zelf ontvangen heeft. Heerlijk als ambtsdragers daarom verlangen op huisbezoek te gaan en u te spreken. Als ambtsdragers daarom de telefoon pakken om afspraken te maken. Niet om het lijstje van hun wijk af te werken, maar omdat ze zo graag wat willen delen van de geestelijke schatten die je zelf ontvangen hebt en mocht zien. Wilt u daarom op huisbezoek? En heerlijk als je als gemeentelid daarom ook uitziet naar huisbezoek.

En dat wil Paulus zo graag in Rome komen uitdelen, opdat ik ook onder u, vers 13, enige vrucht mocht hebben. Dat ik een

middel mag zijn om voor u ook in Rome tot zegen te zijn, mensen tot geloof te brengen of in het geloof te versterken, vrucht te hebben. Kon ik maar naar u toekomen. Dat is Paulus doel, doel van zijn leven kun je wel zeggen. Vruchtbaar zijn voor en in Gods Koninkrijk. Wat een doel. Ook ons doel? Je kan als doel van je leven hebben om geld te hebben, veel geld. Nou, zeg je dan al gauw, daar gaat het mij niet om, als ik maar gelukkig ben. Hoeft niet in extreme dingen, maar als ik maar gelukkig ben, als ik maar genieten kan. Van mijn leven, van mijn doordeweekse dagen, van de zaterdagavond. Als ik er maar wat aan heb, aan beleef. Och....zo egoïstisch, zo kwetsbaar, zo vergankelijk allemaal. Genade geeft een ander doel: als ik maar vruchtbaar ben. Van nut ben voor anderen, voor Gods gemeente en Koninkrijk. Is dat je levensdoel? Ook al kost mij wat of veel aan levensgeluk en genot, moet ik er voor afstaan en opgeven. Dat leer je van Hem, Die alles verliet en opgaf de hemel en Zijn leven en Zijn dood, om van nut te zijn, vruchtbaar te zijn, zaad te zien en voort brengen.

Maar Paulus ziet nog een ander doel voor zijn komst naar Rome en het verlangen daarnaar, vers 12. Niet alleen dat hij de gemeenteleden in Rome iets kan meedelen en tot nut kan zijn, maar ook dat zij dat voor hem zullen zijn. Om door elkaars geloof vertroost te worden, of vermaand, kan het ook betekenen. Maar in elk geval om wederzijds van elkaars geloof te leren en daardoor beïnvloed te worden, hetzij vertroostend, hetzij vermanend. Dat verlangt Paulus. Heerlijk voorbeeld!

Om te beginnen dus dat Paulus er zo graag over praten wil: over dat onderlinge geloof. Want ja hoe is dat? Als 2 aannemers bij elkaar zitten, waar hebben ze het dan over? Als 2 veehouders bij elkaar zitten over verjaardag, waar hebben ze het over? Als 2 klasgenoten bij elkaar zitten in de pauze, waar hebben ze het over? Als twee christenen bij elkaar zitten, waar hebben ze het over? Waarover zouden ze praten?

Als 2 mensen naar een voetbalwedstijd terugkomen, waarover hebben ze het? Als 2 mensen uit een film komen, waar hebben ze het over? Als 2 mensen uit een kerkdienst komen, waar hebben ze het over? Dan wil je daar toch praten? Wat je raakte, wat je mooi vond, waar je vol van bent? Erg als dat niet zo is..... Beschamend, verdrietig, geen reclame ook.

En door er zo over te praten, ben je elkaar ook tot hulp. Want je hebt elkaar nodig. Om door het geloof van de ander vertroost of vermaand te worden. De ander ziet weer dingen in de Bijbel die ik niet zag. Legt accenten die ik wat vergeet en niet zo aansprekend vind. Om door het onderlinge geloof versterkt te worden. Kijk Paulus is geen christen die zegt: ik lees zelf mijn

Bijbel. Een kerkenraad en huisbezoek heb ik niet nodig, een Bijbel met Uitleg of een verklaring ook niet. En Calvijn of iemand anders? O nee, ik lees zelf mijn Bijbel en ik wil zelf weten wat er staat. Dat kan heel oprecht en goedbedoeld zijn, maar het is vreselijk hoogmoedig. Hoogmoedig. Alsof ik in mijn eentje alles wel kan bevatten en opsporen en ik niemand anders daarvoor nodig heb om me aan te vullen, te verbreden, te verdiepen, te corrigeren.

Nee, we hebben elkaar, anderen nodig. Om elkaar aan te vullen zagezegd. Jongeren met hun enthousiasme en radicaliteit en ouderen met hun wijsheid door beproevingen heen. Ouders, die zeggen: mijd de wereld en kinderen die zeggen: draag het uit in de wereld. Hervormden van oorsprong die zeggen: vergeet het verbond niet. Afscheidenen van oorsprong die zeggen: vergeet de uitverkiezing niet. De één die bang is voor vervlakking, de ander die bang is voor verstarring. Iemand die pas bekeerd is en iemand die van jongs af aan de Heere kennen mag. Iemand die nauw kijkt op kleding, iemand die aandacht heeft voor de zorg voor het milieu. Nederlandse christenen en buitenlandse christenen. Nederlandse christenen die de leer naar voren brengen en de belijdenissen, buitenlandse christenen die niet roken, niet drinken, wel vasten. Nederlandse christenen die zeggen: ja is ja en nee is nee, beloofd is beloofd en buitenlandse christenen die gastvrij zijn en je altijd ontvangen.

Kijk, je moet niet zeggen: wij zien het goed en die anderen niks van hebben en overnemen. Je moet ook niet zeggen: alles van ons moet je wegdoen, je moe helemaal worden zoals zij. Nee, leren van elkaar. Wat God jou gaf en onze cultuur gaf dankbaar koesteren en wat God anderen en andere culturen gaf dankbaar erbij nemen. En zo, zo kunnen we samen met al de heiligen een beetje gaan omvatten welke de hoogte en breedte en diepte van de liefde Gods en de werken Gods zijn. Verbreed en verdiept, vertroost en vermaand door anderen. Daarom is de avondmaalskring zo mooi. Daarom zouden jv jongeren eens bij ouderen op bezoek moeten gaan na een kerkdienst, daarom zou het gezin er eens tijd voor moeten zijn aan tafel om echt over te praten. Of een reis naar christenen in een ander cultuur. Of lezen wat anderen hebben geschreven.

Om samen met al de heiligen toe te groeien naar de volheid. Want het is zo beperkt bij mij, zo onvolledig, zo zwak, zo eenzijdig. Het kan zoveel voller, breder, rijker, dieper. Totdat wij allen zullen komen tot de volmaaktheid. God kennen zoals wij door Hem gekend zijn. En tot die tijd hebben we elkaar nodig op de pelgrimsreis.

Amen